

סמל אלי פליקר

5 בדצמבר 1949 - 11 בפברואר 1974

אלי נולד בפולין והוריו הביאוהו ארצה במאי 1950, כשהיה בן חמישה חודשים. המשפחה השתקעה בקרית ביאליסטוק, וכאן גדל אלי, בבית מוקף דשא ועצים. מילדותו אהב את הבית, טיפח את הפרחים, טיפל בעץ התמר, עזר בעבודות הלול. את לימודיו היסודיים עשה בבית הספר המקומי, וסיימם בשנת 1964. בארבע השנים הבאות למד בבית הספר התיכון ביהוד, במגמה ההומניסטית. באוגוסט 1968 התגייס לצבא, שירת תחילה בסיירת בגיזרת התעלה, אבל בגלל בעיות בריאות - התעלפויות תכופות - הועבר לתפקיד עורפי. אחרי שיחרורו באוגוסט 1971 למד במכינה האוניברסיטאית ברמת-אביב, ואחרי שסיים אותה ביולי 1972, יצא לטיול בן

חודשיים בארצות סקנדינביה. בשנת הלימודים 1972/73 למד
כלכלה ויחסים בינלאומיים באוניברסיטה העברית בירושלים.

אלי היה אוהב פשרות, ובכל מצב לא-נוח העלה על דעתו
אלטרנטיבה טובה יותר. "בן אדם לא צריך לאכול את עצמו על שום
דבר, כי תמיד יש פתרון", כך היתה סיסמתו. "אני רוצה לחיות
היום, אני לא רוצה לדאוג לעתיד" - אף זה משפט שהיה שגור על
לשונו. הוא התידד בנקל עם אנשים מכל רמה אינלקטואלית ומכל
מוצא. כשלמד במכינה ברמת אביב, היה הישראלי היחידי שהתידד
עם סטודנט פיני בן קבוצתו, ועשאו לאוהד ישראל. השניים אף
יצאו יחד לטיול בסקנדינביה.

חלומו של אלי היה לבנות לו בית בחצר בית הוריו בקרית
ביאליסטוק. בחופשותיו מן הצבא טרח הרבה בטיפוח הגינה,
בחופשות ארוכות יותר עבד בבניין כדי לאסוף כסף ולקנות מערכת
סטיריאופונית. גם את הטיול לסקנדינביה מימן בכספו-שלו.

ב-22 בפברואר 1974 יכתוב איתן הכר ב"ידיעות אחרונות":
"קצת צפונה לפאיד, בצד הכביש, נהרג לפני שבועיים אלי פליקר,
הנהג של גדעון. תאונת דרכים: הקומנדקר התהפך. אלי היה דווקא
נהג זהיר מאוד, אומרים בגדוד, והם יודעים מה שהם אומרים. האם
הוא היה הקרכן האחרון בגדה המערבית? איך זה שדווקא לו היה
צריך לקרות - ועכשיו? ממש לפני שחוזרים הביתה! הוא העביר
משאיות על הגשר תחת אש תופת, ולא קרה לו כלום, ודווקא עכשיו?
אין צדק בעולם!"